



”Varje människa bär på något gott, glöm aldrig det pojkar”, sa pappa till mig och min bror. Själva var vi inte helt övertygade, det fanns en kille som hette Rudolf i 7 B som gjorde oss tveksamma varje rast.

En dag fick pappa cancer.

”Troligtvis är det ingen fara på taket, det hela ordnar sig säkert ska ni se. Så oroa er inte för mycket över det här är ni snälla, pojkar.”

En sjuksyster mötte utanför pappas patientrum för att förbereda oss. Så här elva år efter minns jag något om mycket slangar i näsan. Och att cancern satt i levern. Vilket ansågs allvarligt.

Mina föräldrar skildes när jag var en fem, sex år. Vi bröder upplevde det som en lycklig skilsmässa. Långt upp i åldrarna firade vi gemensamma jular där alla i storfamiljen ringdansade granen och spelade filipin. Men naturligtvis såg vi mer av vår mamma än pappa.

Det var mycket slangar.

Och många gick till näsan.

Pappa fick inte dricka, vätsketillförseln skulle slangarna sköta om. Det plågade honom rejält, så han bad mig att slå in en liten isbit i en kompress och låta den vila på hans tunga för att få svalka och en smula fukt.

Det gick säkert åt tre ispaket under besöket. Pappa tackade med tunga ögon och sa att ”Calle, det här går nog åt pipan i alla fall.” Han hade stora smärtor i magen förstod jag. Och en minst lika stor oro i huvudet.

Jag slog instinktivt ifrån mig, det här var en sanning jag ville ha till lögn. Så jag kramade hans hand hårt och sa: ”Pappa, bit ihop, kämpa på, jag sitter här på sängkanten tills vi får rätsida på det här.” Och så la jag till något som skilsmässobarn vill säga sina långtifrånboende pappor men som just därför sällan blir sagt: ”Du är världens bästa pappa. Häng i nu, det här fixar sig.”

Det blev lite fänigt.

Sju månader senare när pappa målade planket runt sin fina trädgård sa han att orden på sängkanten hade givit honom ork till ytterligare bonustid i livet.

Det skulle bli tre hela år, tills slutet kom.

Ibland återvänder jag till det ögonblicket för att göra något slags bokslut på vad man som 41-åring åstadkommit med sitt värv här på jorden. Pappa lyckades lura sin sjukdom med flera år, uppleva sitt första barnbarn, vara värd för min brors och hans hustrus bröllop, måla ett plank. Och en hel del till.

Cancer är en skitsjukdom. Den stjälar människor från människor. Jag har inget till övers för cancer. Men den gav mig en speciell minut i livet.

– Carl Lewenbaupt

